

Cuvânt pastoral la Sărbătoarea Învierii Domnului

† ANDREI,

DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOP AL COVASNEI ȘI HARGHITEI

*Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept-credincioșilor creștini,
har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi,
părintească binecuvântare*

Hristos a Înviat!

Cu multă bucurie în suflet, Vă trimit acum, la împlinirea unui an de la instalarea ca părinte duhovnicesc al Covasnei și Harghitei, cuvântul pastoral prilejuit de Sărbătoarea Învierii Mântuitorului Iisus Hristos.

Prăznuim sărbătoarea luminii și a bucuriei. La miezul nopții în Sfânta noapte a Învierii, ne bucurăm la chemarea preotului: „Veniți de luați lumină!”, și cu lumânarea aprinsă în mâini, ieșim afară din Sfântul locaș și săltăm împreună cu natura înconjurătoare pentru Îvierea Domnului din morți.

Este noapte, însă noi, prin rugăciune și cântare vestim ziua Luminii lui Hristos. Dumnezeu Preasfântul a dat posibilitatea omenirii care era în întunericul păcatelor prin iubirea Sa de oameni.

Sfântul Ioan Evanghelistul ne spune așa în pericopa evanghelică citită la Slujba Învierii puțin mai devreme: „Și lumina luminează în întuneric, și întunericul nu a cuprins-o” (Ioan 1, 5) [Biblia sau Sfânta Scriptură, EIBMBOR, 2008]. Mântuitorul Iisus Hristos ne spune tuturor: „Eu Lumină am venit în lume, ca tot omul ce crede în mine să nu rămână în întuneric” (Ioan 12, 46).

Scoaterea noastră din întuneric la lumină este un prilej de bucurie duhovnicească, bucurie pe care Sfinții Apostoli n-au înțeles-o atunci când au aflat că vor rămâne fără Învățătorul lor. Înainte de a merge către patima Sa cea mântuitoare, Domnul nostru Iisus Hristos le-a zis: „Așadar, voi sunteți triști acum, dar Eu

PS Andrei Moldovan

iarăși vă voi vedea și inima voastră se va bucura și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi” (Ioan 16, 22).

Proorocii Vechiului Testament au prevestit această zi aducătoare de bucurie duhovnicească: „*Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într-însa*” (Psalmul 117, 24).

Mântuitorul înviat din morți, arătându-Se mironosițelor la mormânt, le-a spus: „*Bucurați-vă!*” (Matei 28, 8)

Iubiții mei fi duhovnicești,

Suntem aici în Casa Tatălui să prăznuim cu bucurie sfântă acest praznic al luminii și al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, dar și luminarea noastră.

Sfântul Apostol Pavel spune: „*Dacă Hristos n-a înviat, atunci zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră*” (I Corinteni 15, 14). Meditând la aceste cuvinte scrise de Sfântul Apostol Pavel Corintenilor, Sfântul Ioan Gură de Aur ne arată că „*Dacă Hristos nu s-a sculat, atunci nici nu a murit; iar dacă nu a murit, nici păcatul nu l-a dezlegat – căci moartea Lui a fost dezlegarea de păcate. Iată mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii*” (Ioan 1, 29). Dar cum îl ridică? Prin moarte. Pentru aceea l-a și numit miel, ca cel ce urma să fie omorât. Dar dacă nu a înviat, apoi nu a fost omorât și nici păcatul nu s-a dezlegat, iar dacă nu s-a dezlegat, atunci este în ființă încă, și dacă ființează, apoi atunci în zadar am propovăduit, dar dacă în zadar am propovăduit, atunci și în zadar ați crezut că v-ați izbăvit de păcat” [Sfântul Ioan Gură de Aur, *Comentariile sau Tâlcuirea Epistolei întâi către Corinteni, Omilia XXXIX*, traducere de Arhim. Teodosie Atanasiu, Ediție revizuită de Constantin Făgețeanu, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2005, p. 420].

Învierea Mântuitorului este bucurie pentru noi toți, credincioși și mai puțin credincioși, fiindcă la sfârșitul veacurilor va avea loc cu certitudine învierea noastră a tuturor. În Simbolul Credinței, mărturisim: „*Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie!*”

Sfântul Isaac Sirul ne spune că singurul mare păcat nu este altul decât acela de a fi insensibili și nepăsători față de Hristos cel Înviat din morți.

Pentru folosul nostru duhovnicesc, se cuvine să medităm mai mult la învierea morților, eveniment ce va avea loc la a doua venire a Domnului și la Sfârșitul lumii.

Prin înviere se înțelege revenirea la viață a unei ființe care a mai existat odată. Prin urmare: Învierea morților înseamnă revenirea la viață a tuturor oamenilor care au trăit pe pământ și au decedat înainte de venirea Domnului.

Această a doua venire a Domnului va avea loc la sfârșitul lumii, când prin Atotputernicia lui Dumnezeu, sufletele omenești din lumea de Dincolo se vor uni

din nou cu trupurile cu care au trăit și în această unire vor trăi apoi în veșnicie. [Chițescu N., Todoran I., Petruță I., *Teologie Dogmatică și Simbolică*, vol. II, EIBMBOR, 1958, p. 978]

Prin Înviere se înțelege refacerea trupurilor din elementele din care au fost compuse și unirea cu sufletele proprii. Trupurile înviate vor fi asemănată cu cele dinaintea de moarte, însă nu vor avea defecte corporale.

Proorocii Vechiului Testament aduc lămuriri referitoare la învierea generală. Acest lucru reiese din convorbirea dintre Marta, sora lui Lazăr cel mort de patru zile, și Mântuitorul Iisus Hristos. Când Iisus îi face promisiunea că Lazăr va învia, Marta îi răspunde: „Știi că va învia, la Înviere, în ziua cea de apoi” (Ioan 11, 24). Prin urmare, este bine să reținem că „a învial Hristos și cu El a învial întreaga lume. El a învial sfărâmând legăturile morții” [Sfântul Ioan Gură de Aur, *Cuvânt la Înviere III, în volumul Predici la sărbători împărătești și cuvântări de laudă la Sfinți*, trad. și note de Pr. Prof. D. Fecioru, EIBMBOR, București, 2006, p. 143].

Învierea din morți va avea loc la glasul Arhanghelului va fi posibilă, așa cum la învierea din morți a Mântuitorului Iisus Hristos a avut loc un alt eveniment neașteptat, și anume învierea unui număr destul de mare dintre cei adormiți. Evenimentul a fost descris de Sfântul Evanghelist Marcu astfel: „Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți au învial, și ieșind din morminte după învierea Lui, au intrat în Sfânta Cetate și s-au arătat multora” (Matei 27, 52-53).

După învierea din morți, trupurile noastre vor fi asemenea cu trupul lui Hristos cel Înviat, vor fi nestricăcioase, preamărite, puternice, spirituale și nemuritoare.

Iubiți frați și surori întru Hristos Domnul,

Sărbătoarea Învierii Domnului, ca praznic al luminii și Învierii, ne aduce înaintea ochilor minții noastre atât evenimentul istoric petrecut acum două mii de ani, precum și certitudinea învierii morților, adică învierea noastră a tuturor.

Se cuvine să ne facem părtași în fiecare clipă a vieții noastre la lumina și bucuria Învierii pe care am dobândit-o atunci.

Fiecare zi de duminică este o zi a învierii, o zi a certitudinii învierii noastre. Când auzim clopotul Bisericii în duminici și sărbători, să urmăm pe Sfântul Apostol Petru care alergând mai degrabă a aflat mormântul gol, *izvorul învierii noastre*.

Să nu fim oameni ai îndoielii, ai nesiguranței vieții, ai neliniștii pântecelui, ci să fim liberi și neînfricați de moartea trupezască.

Domnul Iisus Hristos i-a spus femeii samaritence că apa pe care i-o va da El celui care va bea se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică.

Această apă este Sfânta Liturghie și cuvântul Său în duminici și sărbători. Să nu fim însetați de răul pe care îl vedem în lumea învrăjbită, ci iubitori de pacea pe care o găsim în Biserică în comunitatea Sfinților.

PS Andrei Moldovan

Aș îndrăzni să vă spun că această noapte de Înviere se regăsește în fiecare duminică de peste an. Bucuria este aceeași, rodul jertfei la fel. Podoabă aleasă este mulțimea credincioșilor în această noapte sfântă a Învierii lui Hristos. Biserica este împodobită ca un veșmânt strălucitor de lumina nemuririi.

Ea este mireasa lui Hristos, ce se dorește a fi pururi înveșmântată în acest chip.

Noaptea aceasta este tuturor izvor de nestricăciune, prilej de bucurie și pace, însă trebuie să privim viața noastră întotdeauna în lumina celor întâmplate cu noi acum.

Deși este noapte, noi cântăm: „*Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul și să ne veselim întru ea*” (Psalmul 117, 24). Pentru noi a făcut Dumnezeu această zi; este ziua care încetățenește veșnicia, pentru că a făcut Dumnezeu sufletele noastre pentru Cer. Iar noi, trăitori în această lume secularizată, avem menirea să statornicim prin viața noastră acest adevăr.

Cel ce face dreptate să slujească adevărului cu firească nevinovăție, tinerii să deprindă folosul cunoașterii lui Dumnezeu prin citirea Sfintei Scripturi, iar cei în vârstă să se facă folositori pe măsura înțelepciunii date lor de Dumnezeu. Este necesar ca fiecare dintre noi, tânăr sau vârstnic, să fugim de răutate și de viclenie, să căutăm să facem fapte bune, fiindcă altfel nu e cu puțință a ne împărtăși de aceasta, chiar dacă am urca până la Tronul Împărătesc. De aceea Sfântul Apostol Pavel zicea: „*Iar roada duhului este dragostea, bucuria, pacea*” (Galateni 5, 22).

Aducând înaintea inimii fiecăruia aceste gânduri și îndemnuri părintești, rog pe „*Dumnezeul păcii, Cel ce L-a sculat din morți pe Domnul nostru Iisus Hristos, Marele Păstor al oilor, prin sângele unui testament veșnic să vă înzestreze cu tot ceea ce este bun spre a-I face voia lucrând întru noi ceea ce e bineplăcut înaintea Lui, prin Iisus Hristos, Căruia i se cuvine slava în vecii vecilor!*” (Evrei 13, 20-21).

De aici, din Reședința Episcopală, luând lumină din lumina ce strălucește în candela Catedralei Episcopale din Municipiul Miercurea Ciuc, vă doresc tuturor sănătate, har și pace, vestindu-vă:

HRISTOS A ÎNVIAT!

† ANDREI

Episcopul Covasnei și Harghitei